



PARAULES DE VIDA

Solemnitat del Cos i la Sang de Crist

El Concili Vaticà II ensenya que l'Església «viu i creix de l'Eucaristia». Darrere d'aquesta afirmació hi ha una convicció fonamental: ella no té vida per si mateixa, sinó que rep la vida de Crist. Ell s'ha quedat amb nosaltres perquè sense la seua presència l'Església no creixeria ni en nombre ni en la santedat dels seus membres. Aquest és el motiu pel qual l'Eucaristia forma part de la vida quotidiana de l'Església. Avui dediquem una festa en honor d'aquest admirable Sagrament, per a recordar-nos i recordar a tots que no hem de deixar d'admirar-nos de la grandesa del que ací es conté.

Les persones tendim a menysvalorar els xicotets gestos que formen part de la nostra vida ordinària. Però si ho pensem bé són els més importants: tots els dies ens alimentem, ens relacionem amb aquells que són importants per a nosaltres, estudiem, treballem, etc... Sense l'ordinari no podríem viure. Els esdeveniments extraordinaris són pocs i ens ajuden a afrontar millor el dia a dia. Avui proclamem que el que sosté la nostra fe i la nostra vida en el camí cap al cel és aquest Sagrament, i que és també el més valuós que podem oferir al nostre món, ja que en Ell es troba tot el bé espiritual de l'Església, que és Crist, nostra Pasqua.

El ritu més característic d'aquesta solemnitat el constitueix la solemne processó que recorre els carrers dels nostres pobles i ciutats. És també un gest molt expressiu del que és l'Església:



som un poble que camina pel món alegre i confiat, perquè ens sentim acompanyats pel Senyor i açò ens infon seguretat i confiança. L'important de la processó no és que acompanyem al Senyor, sinó que Ell ens acompanya a nosaltres. Per això, encara que siguem pocs i visquem la fe en un món de vegades tan allunyat de Déu, estem contents, perquè Ell no ens abandona: ve amb nosaltres i camina al nostre costat.

La processó té un segon significat: Crist vol arribar a tots, i no únicament als qui participem habitualment en l'Eucaristia. Per a tots té una paraula:

- Als qui s'han allunyat d'Ell, els diu: veniu, la taula està parada.
- Als cansats i afeixugats els diu: veniu a mi els qui esteu cansats i abatuts, i jo us faré reposar.
- Als qui no troben una orientació en la seua vida els diu: jo sóc el camí.
- Als qui tenen set d'un món millor els diu: veniu a mi tots els assedegats.
- Als qui tenen fam i set de justícia, els diu: jo sóc el Pa de Vida.
- A tots ens diu: jo sóc la vida.

Demanem al Senyor que no siguem indiferents a aquesta invitació que ens fa a participar en el banquet del seu cos i de la seua sang.

Amb la meua benedicció i afecte,

† **Enrique Benavent Vidal**
Bisbe de Tortosa

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Jesús entrà al santuari amb la seva pròpia sang

La segona lectura de la missa d'avui, un dels textos centrals de la carta als Hebreus, té com a tema el misteri de la Sang del Senyor. «Crist no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells sinó que amb la seva pròpia sang ha entrat al santuari i ens ha redimit per sempre». El text evoca la festa jueva de l'Expiació. El Gran Sacerdot entrava solemnement al lloc sant amb la sang dels animals oferts en holocaust, i amb la sang aspergí el poble per purificar-lo. Jesucrist no ho fa així; entra al santuari amb la seva pròpia sang. La imatge és tan impactant que fàcilment podem devaluar la seva força. Jesucrist entrant al santuari amb la seva sang vol dir que Jesús va entrar en comunió amb el Pare donant-se del tot. La

sang és el signe del veritable misteri de Jesús a la creu; ell s'ha entregat al Pare donant-se fins a la mort, i és així com ha arribat a la plena comunió amb Ell. La sang, essent el tema central del passatge, ha de deixar pas al seu veritable significat. El misteri de Jesús no és la seva sang; és la seva entrega personal, lliure, generosa, amorosa, total, al Pare. La sang n'és un signe. El misteri nuclear del cristianisme és Jesús donat del tot a Déu en la mort i entrant així a la veritable plenitud de la resurrecció.

Sobre aquesta base, l'autor de la Carta als Hebreus subratlla el sentit del contrast entre el culte antic i el sacrifici de Jesucrist. No és oferint altres coses o altres víctimes com l'home pot entrar en

comunió salvadora amb Déu, sinó oferint-se ell mateix. Així veu el fracàs de l'antic culte, signe del fracàs dels esforços humans per trobar la redempció i la vida. El contrast, pròpiament, no és entre la sang d'animals i la sang de Crist. El contrast és intentar entrar a la vida a través de coses més enllà d'un mateix, o donar-se personalment a Déu. És el que Jesús va fer. Així revela el camí veritable i desautoritza els altres falsos camins. La donació de Jesús fa possible la nostra entrega personal, lliure, també dolorosa, a Déu i als germans, en l'amor, la justícia i la pobresa. En aquesta donació trobem la vida.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

PALABRAS DE VIDA

Solemnidad del Cuerpo y la Sangre de Cristo

El Concilio Vaticano II ensenya que la Iglesia «vive y crece de la Eucaristía». Detrás de esta afirmación hay una convicción fundamental: ella no tiene vida por sí misma, sino que recibe la vida de Cristo. Él se ha quedado con nosotros, porque sin su presencia la Iglesia no crecería ni en número ni en la santidad de sus miembros. Este es el motivo por el que la Eucaristía forma parte de la vida cotidiana de la Iglesia. Hoy dedicamos una fiesta en honor de este admirable Sacramento, para recordarnos y recordar a todos que no hemos de dejar de admirarnos de la grandeza de lo que aquí se encierra.

Las personas tendemos a minusvalorar los pequeños gestos que forman parte de nuestra vida ordinaria. Pero si lo pensamos bien son los más importantes: todos los días nos alimentamos, nos relacionamos con aquellos que son importantes para nosotros, estudiamos, trabajamos, etc... Sin lo ordinario no podríamos vivir. Los acontecimientos extraordinarios son pocos y nos ayudan a afrontar mejor el día a día. Hoy proclamamos que lo que sostiene nuestra fe y nuestra vida en el camino hacia el cielo es este Sacramento, y que es también lo más valioso que podemos ofrecer a nuestro mundo, ya que en Él se encuentra todo el bien espiritual de la Iglesia, que es Cristo, nuestra Pascua.

El rito más característico de esta solemnidad lo constituye la solemne procesión que recorre las calles de nuestros pueblos y ciudades. Es también un gesto muy expresivo de lo que es la Iglesia: somos un pueblo que camina por el mundo alegre y confiado, porque nos sentimos acompañados por el Señor y eso nos infunde seguridad y confianza. Lo importante de la procesión no es que acompañamos al Señor, sino que Él nos acompaña a nosotros. Por ello, aunque seamos pocos y vivamos la fe en un mundo a veces tan alejado de Dios, estamos contentos, porque Él no nos abandona: viene con nosotros y camina a nuestro lado.

La procesión tiene un segundo significado: Cristo quiere llegar a todos, y no únicamente a quienes participamos habitualmente en la Eucaristía. Para todos tiene una palabra:

- A los que se han alejado de Él, les dice: venid, la mesa está preparada.
- A los cansados y abatidos les dice: venid a mí los que estáis cansados y abatidos, y yo os haré descansar.
- A quienes no encuentran una orientación en su vida les dice: yo soy el camino.
- A quienes tienen sed de un mundo mejor les dice: venid a mi todos los sedientos.
- A los que tienen hambre y sed de justicia, les dice: yo soy el Pan de Vida.
- A todos nos dice: yo soy la vida.

Pidamos al Señor que no seamos indiferentes a esta invitación que nos hace a participar en el banquete de su cuerpo y de su sangre.

Con mi bendición y afecto,

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa

Recés pasqual

El dilluns dia 16 d'abril, el clergat diocesà va celebrar a l'Ermita de Mig Camí, baix la mirada de la Mare de Déu de la Providència, el recés de Pasqua, per compartir l'experiència d'esperança de la Pasqua. La temàtica d'aquest any venia marcada per la propera trobada de l'Aplec de l'Esperit i concretament compartir experiències del nostre treball amb joves.

En la primera part, després de resar l'Hora Menor i desgranant el lema de l'Aplec, vam compartir tres testimonis. El primer volia remarcar la importància de l'acompanyament i de la formació del joves, partint de les paraules «Jesús, camí i veritat», i el va realitzar Mn. Carlos París. El segon, ressaltant la importància de la pregària, amb les paraules «ha vessat el seu Esperit», va anar a càrrec de Mn. Antonio Borràs i la seva experiència amb els grups de pregària



de Taizé. El tercer testimoni, «Crist és la vida», va remarcar la necessitat del testimoni de vida dels joves en el seu món i el vaig realitzar jo mateix, partint de la meua experiència de tretze anys de ministeri i de treball amb els joves. El grup, l'Eucaristia, la pregària i la vivència del sagrament de la Reconciliació ajuda els joves a viure enmig del món com a cristians.

En la segona part vam compartir la pregària en l'exposició del Santíssim i vam acabar rebent la benedicció i cantant el *Regina coeli laetare* a la Mare de Déu en aquest temps de Pasqua.

Acabat el recés, vam compartir allí mateix la taula.

Mn. Joan Guerola

La parròquia de Campredó celebra la Jornada del Totxo



Com cada any, la parròquia de Sant Joan Baptista de Campredó celebrà, el passat 22 d'abril, una jornada solidària a favor de la «Campanya contra la fam». Una manera de sensibilitzar a tots els veïns del

greu problema que sofreix el nostre món i de la necessitat de que tots ens sumem a l'esforç per eradicar aquest problema.

Hi hagué de tot: futbol per als més joves, cócs i pastes per a tots, plantes, begudes, rifa, tòm-

bola... i, també, cultura; aquesta consistí en una xerrada del Dr. Josep Zaragoza, neuròleg, sobre els ictus, i el concert d'un trio de corda. Va ser una jornada de sol i alegria per tal de compartir entre tots i compartir amb els més necessitats.

El lliurament de trofeus als campions del futbol-3 i la rifa d'alguns regals van posar punt i final a una tradició que cada any mou a la solidaritat amb els més necessitats i compta amb l'ajuda de joves i grans per desenvolupar una jornada viva i agradable.

Mn. Víctor Cardona

TWITTER DEL PAPA FRANCESC



@Pontifex: «Ser pobres en el cor, actuar amb humil mansuetud, saber plorar amb els altres, buscar la justícia amb fam i set, mirar i actuar amb misericòrdia: això és la santedat» (10 d'abril).

@Pontifex: «La paraula "feliç" o "benaurat" esdevé sinònim de "sant", perquè la persona fidel a Déu aconseguix, en el lliurament de si mateix,

la veritable felicitat» (11 d'abril).

@Pontifex: «El sant és una persona d'esperit orant, que necessita comunicar-se amb Déu. No hi ha santedat sense pregària» (12 d'abril).

@Pontifex: «La santedat a la que et crida el Senyor creix a través de petits bons gestos de la vida quotidiana» (13 d'abril).



La Coral Hibera de Tortosa al Vaticà

El dimecres 18 d'abril, la Coral Hibera de l'esplai de gent gran de Tortosa es desplaçà al Vaticà per assistir, al matí, a l'audiència del papa Francesc i participar de la Missa concelebrada per quatre sacerdots a l'altar de la Càtedra de Sant Pere. Tots els cants de l'Eucaristia foren a càrrec de la Coral Hibera, sota la direcció del mestre Joan Ernest Redó.

El dimarts 17, en arribar a Roma, ens vam congreguar a la plaça del Vaticà, on vam ser rebuts pel sacerdot de la nostra diòcesi, Mn. Jordi Bertomeu, qui actualment desenvolupa el seu ministeri sacerdotal en la Congregació de la Doctrina de la Fe. Ens acompanyà per visitar la Basílica de Sant Pere, destacant l'altar major, la

capella del Santíssim on vam fer una bona estona de pregària, la imatge de sant Pere, les tombes de sant Joan XXIII i de sant Joan Pau II, *La Pietat* de Miquel Àngel, etc. Tanmateix no vam poder visitar la cripta, on es troba la tomba de l'apòstol sant Pere, per romandre tancada. Mn. Jordi ens donà a tots els pelegrins de la nostra diòcesi de Tortosa uns rosaris benèits pel Papa.

Al dia següent, dimecres, a les 8.30 h del matí, estàvem els trenta-dos diocesans reunits a la plaça del Vaticà esperant amb molta il·lusió l'audiència del Sant Pare. Molts pelegrins de diferents nacionalitats ens vam congreguar per escoltar les paraules del papa Francesc. Es feia ben palesa la catolicitat i la universa-



litat de l'Església, sota el guiatge del successor del primer papa, sant Pere.

A la tarda ens vam reunir per celebrar l'Eucaristia. En acabar la Missa, el sacerdot que la presidia, donà les gràcies a la coral i abans d'acomia-

dar-nos vam cantar l'himne a la Mare de Déu de la Cinta. Emoció, llàgrimes... era el que els trenta-dos pelegrins experimentàvem mentre s'enlairaven les nostres veus.

Maria Joana Querol

Xiquets de tota la diòcesi participen en la Trobada Infantil Diocesana (MID)

El passat diumenge 22 d'abril, més de 300 xiquets i xiquetes acompanyats per uns 200 pares van participar de la Trobada Infantil Diocesana, una trobada que, poc a poc, es va convertint en familiar, ja que els propis pares acompanyen

els seus fills en les activitats per tal de descobrir i treballar el lema de cada any.

El lema d'enguany ha estat aquest «I tu, vols ser el meu amic?». Un lema que, prèviament, s'havia treballat a les parròquies en la catequesi i que

convidava als xiquets a descobrir quines havien de ser les qualitats que ha de tenir qualsevol amic. Després es treballava l'amistat que Jesús té envers nosaltres.

El Sr. Bisbe hi va ser present al llarg de tota la jornada; molts xiquets van poder xerrar amb ell, el van saludar i van rebre de les seves mans el fulard blanc, significat la seva propera Primera Comunió.

Per la tarda vàrem contar amb la presència de Pau Tarruell, pedagog i músic, que a través del cant i la dansa, va recordar a tots els assistents l'amistat que Jesús no deixa de donar-nos.

Ens va quedar un «bon sabor de boca». Monitors, catequistes, famílies i xiquets tornàvem a les nostres parròquies per continuar vivint la nostra amistat amb Jesús.

Mn. Tomàs Mor



AGENDA

- ▀ **Dilluns 4**, Seminari, Jesús Gran Sacerdot per sempre.
- ▀ **Divendres 8**, Catedral, a les 18.30 h, solemnitat de la dedicació de la catedral.
- ▀ **Dissabte 9**, Seminari, Consell i assemblea de Càritas Diocesana. / Seminari, final de curs de mestres i professors de Religió. / Vilalba dels Arcs, a les 17 h, inauguració d'una exposició. / Fatarella, a les 19 h, confirmacions.
- ▀ **Diumenge 10**, Vilalba dels Arcs, a les 12 h, Missa del 3r centenari de la capella de la Mare de Déu dels Dolors.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

4. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [2Pe 1,1-7 / Sl 90 / Mc 12,1-12]. Sant Pere Màrtir o de Verona, prev. dominicà i mr.; sant Francesc Caracciolo, prev., fund. caracciolins (CRM, 1588); sant Hilari, bisbe; santes Noemí i Rut, sogra i nora, segons la Bíblia.

5. ■ Dimarts [2Pe 3,12-15a.17-18 / Sl 89 / Mc 12,13-17]. Sant Bonifaci, bisbe de Magúncia i mr. (754), d'origen anglès, evangelitzador d'Alemanya i venerat a Fulda; sant Sanç (Sancho), noi mr. a Còrdova; santa Zenaida, vg.

6. ■ Dimecres [2Tm 1,1-3.6-12 / Sl 122 / Mc 12,18-27]. ■ **Sant Felu de Llobregat**: beat Josep M. Peris

i Polo (1889-1936), nat a Cinctores, bisbat de Tortosa, prev. i mr., rector del Seminari de Barcelona. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fundador dels premonstratencs (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prevere, fundador dels Gns. maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe.

7. ■ Dijous [2Tm 2,8-15 / Sl 24 / Mc 12,28b-34]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prevere, i Vistremont, monjo, màrtirs a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, verge carmelitana, de Medina del Campo.

8. □ Divendres [Os 11,1.3-4.8c-9 / Sl: Is 12,2-6 / Ef 3,8-12.14-19 / Jo 19,31-37]. Sagrat Cor de Jesús. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·líope, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.

9. □ Dissabte [2Tm 4,1-8 / Sl 70 / Lc 2,41-51]. □ **Tortosa**: Dedicació de la Catedral. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; beat Josep Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.

10. ■ Diumenge vinent, X de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Gn 3,9-15 / Sl 129 / 2C 4,13-5,1 / Mc 3,20-35]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.

El Cos i la Sang de Crist (B)

COMENTARI

Alçaré el calze per celebrar la Salvació



L'Aliança del Sinai és conseqüència de l'acció alliberadora de Déu amb els oprimits per l'esclavatge d'Egipte: *Heu vist com us he pres sobre les ales igual que l'àguila i us he portat fins a mi. Si observeu les condicions de la meua Aliança, sereu la meua possessió personal a part.*

La resposta del poble sencer, que a una sola veu diu «Farem tot el que diu el Senyor», és resposta lliure i agraïda al Senyor.

Després del primer relat (Ex 19,1s) i presentades les clàusules de l'Aliança —els deu Manaments—, el Codi de l'Aliança (Ex 20-24) concreta les exigències morals fins a narrar la celebració litúrgica de l'Aliança quan *Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'Aliança que el Senyor fa amb vosaltres.»*

Un animal *partit per la meitat* (Gn 15, 10) simbolitza les parts contraents que s'obliguen a patir la sort de l'animal *partit per la meitat* si no compleixen el Pacte.

L'homília als Hebreus exhorta una Comunitat en crisi a renovar la confiança en Crist, *Gran Sacerdot compassiu i acreditat davant Déu* (He 2,17).

El punt central de l'exposició (He 8,1) és que *tenim un Gran Sacerdot que s'ha assegut en el cel a la dreta del tron de la Divina Majestat com a Ministre que oficia en el veritable Tabernacle erigit per Déu mateix.*

Més encara: la clau és que *Crist s'ha ofert Ell mateix a Déu com a víctima sense tara, en comptes d'ofereir sang de bocs i vedells. Així la seva sang ens purificarà de les obres que porten la mort.*

Jesús encarrega als deixebles preparar lloc per menjar l'anyell pasqual; però no segueix del tot el ritual jueu sinó que inaugura una Pasqua nova on la novetat són les paraules que l'auto-defineixen com el Pa partit.

També les paraules identificant-se amb *la sang de la Nova Aliança* assenyalen el caràcter de Pasqua nova d'aquest Sopar singular.

Totes les tradicions de la institució de l'Eucaristia (1Co 11,23s; Mc 14, 22s; Mt 26,26s; Lc 22,19s) coincideixen a testimoniar solemnement que *Jesús digué: «Això és el meu cos»*. Amb un explícit «és» que té força literal d'identificació absoluta que fa palès el sentit totalment nou respecte als pans àzims del ritual jueu.

Mn. José Luis Arín

► Lectura el llibre del Èxode (Ex 24,3-8)

En aquell temps, Moisés anà a comunicar al poble tot el que el Senyor li havia dit i tot el que havia ordenat. El poble sencer, a una sola veu, respongué: «Farem tot el que diu el Senyor». Moisés escriví totes les paraules del Senyor, i l'endemà, de bon matí, erigí un altar al peu de la muntanya i plantà dotze pedres, per les dotze tribus d'Israel. Després encomanà als joves del poble d'Israel que oferissin víctimes en holocaust i immolessin vedells al Senyor com a víctimes de comunió. Ell recollí en gibrells la meitat de la sang, i amb l'altra meitat aspergí l'altar. Després prengué el document de l'aliança i el llegí al poble en veu alta. El poble respongué: «Farem tot el que diu el Senyor, l'obedim en tot». Llavors Moisés aspergí el poble amb la sang i digué: «Aquesta és la sang de l'aliança que el Senyor fa amb vosaltres d'acord amb les paraules escrites aquí».

► Salm responsorial (115)

R. *Invocant el nom del Senyor, alçaré el calze per celebrar la salvació.*

¿Com podria retornar al Senyor / tot el bé que m'ha fet? / Invocant el seu nom, alçaré el calze / per celebrar la salvació. R.

Al Senyor li voldria / la mort dels qui l'estimen. / Ah, Senyor, sóc el vostre servent, / ho sóc des del dia que vaig néixer. / Vós em trencareu les cadenes. R.

Us oferiré una víctima d'acció de gràcies, / invocant el vostre nom, / compliré les meves prometes, / ho faré davant del poble. R.

► Lectura de la carta als cristians hebreus (He 9,11-15)

Crist ha vingut com a gran sacerdot del món renovat que ara comença. Ha entrat una vegada per sempre al lloc sant, passant per un tabernacle més gran i més perfecte, no fet per mans d'homes, ja que no pertany al món creat; i no s'ha servit de la sang de bocs i de vedells, sinó que amb la seva pròpia sang ens ha redimit per sempre. Segons la Llei de Moisés, la sang dels bocs i dels vedells i la cendra de la vedella, aspergida sobre els qui estaven contaminats, purificava i santificava exteriorment. Ara però, Crist s'ha ofert ell mateix a Déu, per l'Esperit Sant, com a víctima sense tara. Per això, i amb molta més raó, la sang del Crist ens purificarà de les obres que porten la mort, perquè puguem donar culte al Déu viu. El Crist, doncs, és mitjancer d'una nova aliança, perquè ha mort en rescat de les culpes comeses sota la primera. Per ell, els qui eren cridats a l'herència eterna reben allò que Déu els havia promès.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer dia dels Àzims, quan la gent immolava l'anyell pasqual, els deixebles digueren a Jesús: «¿On voleu que anem a preparar-vos el lloc perquè puguem menjar l'anyell pasqual?» Ell envià dos dels seus deixebles amb aquesta consigna: «Aneu a la ciutat i us trobareu amb un home que duu una gerra d'aigua. Seguiu-lo, i allà on entri digueu al cap de casa: El mestre pregunta on l'allotjareu per poder menjar l'anyell pasqual amb els seus deixebles. Ell us ensenyarà dalt la casa una sala gran, arreglada amb estores i coixins. Prepareu-nos allà el sopar». Els deixebles se n'anaren. Arribant a la ciutat, ho trobaren tot com Jesús els ho havia dit i prepararen el sopar pasqual. I mentre menjaven, Jesús prengué el pa, digué la benedicció, el partí, els el donà i digué: «Preneu-lo: això és el meu cos». Després prengué el calze, digué l'acció de gràcies, els el donà i en begueren tots. I els digué: «Això és la meua sang, la sang de l'aliança, vessada per tots els homes. Us ho dic amb tota veritat: Ja no beuré més d'aquest fruit de la vinya fins al dia que en beuré de novell en el Regne de Déu». Després de cantar l'himne, sortiren cap a la muntanya de les Oliveres.

► Lectura del libro del Èxodo (Éx 24,3-8)

En aquellos días, Moisés bajó y contó al pueblo todas las palabras del Señor y todos sus decretos; y el pueblo contestó con voz unánime: «Cumpliremos todas las palabras que ha dicho el Señor». Moisés escribió todas las palabras del Señor. Se levantó temprano y edificó un altar en la falda del monte, y doce estelas, por las doce tribus de Israel. Y mandó a algunos jóvenes de los hijos de Israel ofrecer al Señor holocaustos e inmolar novillos como sacrificios de comunión. Tomó Moisés la mitad de la sangre y la puso en vasijas, y la otra mitad la derramó sobre el altar. Después tomó el documento de la alianza y se lo leyó en voz alta al pueblo, el cual respondió: «Haremos todo lo que ha dicho el Señor y le obedeceremos». Entonces Moisés tomó la sangre y roció al pueblo, diciendo: «Ésta es la sangre de la alianza que el Señor ha concertado con vosotros, de acuerdo con todas estas palabras».

► Salmo responsorial (115)

R. *Alzaré la copa de la salvación, invocando el nombre del Señor.*

¿Cómo pagaré al Señor / todo el bien que me ha hecho? / Alzaré la copa de la salvación, / invocando el nombre del Señor. R.

Mucho le cuesta al Señor / la muerte de sus fieles. / Señor, yo soy tu siervo, / hijo de tu esclava: / rompiste mis cadenas. R.

Te ofreceré un sacrificio de alabanza, / invocando el nombre del Señor. / Cumpliré al Señor mis votos / en presencia de todo el pueblo. R.

► Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 9,11-15)

Hermanos: Cristo ha venido como sumo sacerdote de los bienes definitivos. Su «tienda» es más grande y más perfecta: no hecha por manos de hombre, es decir, no de este mundo creado. No lleva sangre de machos cabríos, ni de becerros, sino la suya propia; y así ha entrado en el santuario una vez para siempre, consiguiendo la liberación eterna. Si la sangre de machos cabríos y de toros, y la ceniza de una becerra, santifican con su aspersión a los profanos, devolviéndoles la pureza externa, ¡cuánto más la sangre de Cristo, que, en virtud del Espíritu eterno, se ha ofrecido a Dios como sacrificio sin mancha, podrá purificar nuestra conciencia de las obras muertas, para que demos culto al Dios vivo! Por esa razón, es mediador de una alianza nueva: en ella ha habido una muerte que ha redimido de los pecados cometidos durante la primera alianza; y así los llamados pueden recibir la promesa de la herencia eterna.

► Lectura del santo Evangelio según san Marcos

(Mc 14,12-16.22-26)

El primer día de los Ázimos, cuando se sacrificaba el cordero pasqual, le dijeron a Jesús sus discípulos: «¿Dónde quieres que vayamos a prepararte la cena de Pascua?». Él envió a dos discípulos diciéndoles: «Id a la ciudad, os saldrá al paso un hombre que lleva un cántaro de agua; seguidlo, y en la casa adonde, decidle al dueño: “El Maestro pregunta: ¿Cuál es la habitación donde voy a comer la Pascua con mis discípulos?”. Os enseñará una habitación grande en el piso de arriba, acondicionada y dispuesta. Preparádnosla allí». Los discípulos se marcharon, llegaron a la ciudad, encontraron lo que les había dicho y prepararon la Pascua. Mientras comían, tomó pan y, pronunciando la bendición, lo partió y se lo dio diciendo: «Tomad, esto es mi cuerpo». Después tomó el cáliz, pronunció la acción de gracias, se lo dio y todos bebieron. Y les dijo: «Esta es mi sangre de la alianza, que es derramada por muchos. En verdad os digo que no volveré a beber del fruto de la vid hasta el día que beba el vino nuevo en el reino de Dios». Después de cantar el himno, salieron para el monte de los Olivos.